

Непознаница Њемачка

Предраг ЋЕРАНИЋ
феб 10, 2016

Рушење Берлинског зида означило је почетак монополарности, Сједињене Државе су преузеле водећу економску и војну улогу у свијету. Многи су се тада сјетили Черчилове процјене да ће се, ако падне Берлински зид, у року од десет година потрести свијет, чиме је направио алузију на чувену књигу Џона Рида о Октобарској револуцији „Десет дана који су потресли свијет“. Кажу да је током Кубанске кризе једне ноћи Черчила пробудио уплахирени секретар како би му саопштио да амерички бродови намјеравају да нападну совјетске, уколико се ови не зауставе, на што му је Черчил љутито одговорио да га слједећи пут може пробудити једино и ако падне Берлински зид. **Иначе, Черчил није благодан гледао на Американце, замјерајући им да су током рата одуговлачили са слањем војне помоћи, а бринуло га је јачање њемачке, која би се, по њему, уједињењем врло брзо трансформисала у Четврти рајх. Данас су Британци највијернији амерички савезник, а Њемачка, са нараслом економском моћи и 84 милиона становника и даље је непознаница, чак и за Бжежинског, који није био сигуран како ће се на „великој шаховској табли“ Њемачка понашати, односно да ли ће у свему слиједити Америку.**

Да недоумица Бжежинског није била неутемељена свједочи то што највећи њемачки концерни од Меркелове траже да се укину санкције наметнуте Русији и да се што прије приступи реализацији Сјеверног тока 2. Ток политичких превирања у Њемачкој није једноставно процијенити. **Због несналажења у мигрантској кризи Меркелову више нико не сматра најмоћнијом женом свијета, нити се Њемачка више сматра за лидера ЕУ.**

Недавну изјаву Меркелове да Русији треба продужити санкције, њемачки привредници су пропратили згражавањем и оцијенили је као непотребну и разарајућу по будућност ЕУ. Хришћанско-демократска унија (*Christlich-Demokratische Union, CDU*) партија Ангеле Меркел, налази се пред распадом. Њене партијске колеге коментаришу да је одлуку о прекиду сарадње с Русијом донијела у наступу панике и да је та одлука заснована на погрешним информацијама.

На какве информације се ослања Меркелова? Да ли јој је познато да НАТО, по цијену руско-турског рата, Русију оптужује да војним операцијама које изводи на тлу Сирије ствара избјегличке таласа, као да их није било у протекле три године. Западни и турски медији не наводе да у градовима које контролише тзв. Исламска држава Ирака и Леванта (ИДИЛ) живе једино сунити, да су шиити, јазиди и сви други немилосрдно убијени. Да ли је упозната са обимом терора који се чине у име ИДИЛ-а?

С друге стране, када оптужује руског предсједника Путина за дешавања у Украјини, да ли уопште зна шта се тамо дешава? Да ли јој је познато да у Украјини ратници Исламске државе, допремљени из Либије и са дијелова Кавказа, преузимају примат и да се од Туркмена, Татара и Чечена формирају јединице за „ослобођење“ Украјине и јужнокавказских земаља. Операције које ове јединице треба да изводе за циљ имају слабљење војних, економских, а тако и политичких капацитета Русије. Друга „магистрала“ јединица које ИДИЛ формира у Украјини биће ЕУ. У Француској и Белгији ванредне мјере су још на снази, присутан је страх, што доводи до дисфункционалности институција и њиховог ограниченог дјеловања. Истовремено, ратници ИДИЛ-а „вршљају“ по Авганистану и Пакистану. Када пријете да ће се домоћи нуклеарног оружја, рачунају на нуклеарне бојеве главе којима располаже Пакистан.

Неуспјели међусиријски преговори у Женеви прекинути су на самом почетку. Представници тзв. сиријске опозиције напуштање преговора су објаснили тиме што регуларна сиријска армија и Русија не желе да прекину борбена дејства у Сирији и оптужили су их за убијање цивила. Њихове оптужбе су подржале Француска и САД. Париз сматра да Москва „торпедира“ мировне преговоре, а Вашингтон приписује Руској Федерацији жељу да „прогура“ војно решење конфликта на штету политичког процеса.[1] У ствари, Вашингтон је љут јер превара није успјела. Руски министар иностраних послова, Сергеј Лавров, пљуснуо је Вашингтон хладном реченицом да Руси неће стати док не униште терористе. То је схваћено у смислу да би, ако се наставе руске војне операције у Сирији, „умјерена опозиција“ могла потпуно да ишчезне са сцене. Шта би се догодило да су Руси пристали на постављене захтјеве и дозволили да се тзв сиријска опозиција као политички фактор „увуче“ у Дамаск? Слични преговори су раније организовани у Багдаду, па данас ИДИЛ скоро сваке недјеље организује по два самоубилачка напада у срцу Багдада, а мира нема, нити ће га скоро бити.

У међувремену у Украјини ратници ИДИЛ-а обучавају Десни сектор и фашистичке јединице Коломојског како да одрубљују главе заробљенима, јер желе звјерствима да дезоријентишу и уплаше снаге одбране Новорусије.

Планирају да изводе терористичке упаде у болнице и школе. Украјина, пуна оружја које су Њемачка и Пољска допремиле, постаће база за и склониште за ратнике ИДИЛ-а који намјеравају изводити операције по ЕУ, Чеченији, Кавказу. Украјина, за ЕУ скоро заборављена, могла би постати монструм из којег ће дјеловати агенти хаоса.

Као реакција на непрегледно море миграната које се из Турске таласа ка ЕУ, јача десница у Мађарској, Финској, Пољској. Десница јача и у Њемачкој, о чему свједоче све масовнији протести које организује Пегида. Да ли је „кључ“ развоја ситуације у појави снажне деснице у Њемачкој, па би то Черчилу могло дати за право када је упозоравао да би рушењем Берлинског зида попуцале „стеге“ њемачких амбиција? Како би се таква Њемачка понашала, да ли би и даље за све недаће у којима се нашла кривица Русију, или би генераторе проблема уочила на другој страни? Да ли би упорно слиједила туђу политику, без обзира колико јој штете наносила, или би заузела властити политички курс?

Бжежински није био сигуран.

[1] http://ruskarec.ru/politics/2016/02/05/pregovori-o-siriji-obustavljeni-shta-dalje_565171